

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 czerwca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Dariusz Śliwiński /spr./

Sędziowie SSO Ewa Taberska

SSO Sławomir Jęksa

Protokolant: apl. radcowski T. M.

przy udziale D. M. Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu

po rozpoznaniu w dniu 2 czerwca 2015 roku

sprawy **S. S. (1)**

oskarżonego z art. 62 ust. 1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 62 ust. 2 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 §2 k.k.

na skutek apelacji, wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Pile

z dnia 28.01.2015 r. sygn. akt II K 407/14

1. utrzymuje zaskarżony wyrok z mocy uznając apelację za oczywiście bezzasadną,
2. kosztami postępowania odwoławczego obciąża oskarżonego i wymierza mu opłatę za drugą instancję w kwocie 300,00 zł.

S. J. D. E. T.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 28 stycznia 2015 r. Sąd Rejonowy w Pile w sprawie sygn. akt II K 407/14 uznał oskarżonego **S. S. (2)** za winnego tego, że w dniu 6 marca 2014 r. w P., wbrew przepisom ustawy, posiadał znaczną ilość substancji psychotropowych w postaci amfetaminy w łącznej ilości 763,43 grama oraz środki odurzające w postaci marihuany w łącznej ilości 74,09 grama,

tj. przestępstwa z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w i art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 kk i za to przestępstwo na podstawie art. 62 ust. 2 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 3 kk wymierzył mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, zaliczając na jej poczet, na podstawie art. 63 § 1 kk okres tymczasowego aresztowania od dnia 6 marca 2014 r. do dnia 4 czerwca 2014 r.

Nadto na podstawie art. 44 § 2 kk w zw. z art. 70 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii orzeczono przepadek i zarządziło zniszczenie dowodów rzeczowych opisanych w wykazie dowodów rzeczowych, w postaci reklamówki koloru białego z widocznymi zielonymi nadrukami i woreczka foliowego śniadaniowego (2 sztuki), przechowywanych w magazynie dowodów rzeczowych w (...)w P.(...)oraz ziela konopi innych niż włókniste o wadze netto 70,23 g,

substancji zawierającej siarczan amfetaminy o wadze netto 210,15 g, substancji zawierającej siarczan amfetaminy o wadze netto 295,52 g przechowywanych w magazynie środków odurzających (...)

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 627 kpk i art. 2 ust. 1 pkt 4 ustawy z 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. t. jedn. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) zasądając od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 2.039,33 zł.

Apelację od powyższego wyroku wniósł oskarżony zaskarżając do w części dotyczącej orzeczenia o karze i zarzucając rażącą niewspółmierność orzeczonej wobec niego kary.

W konkluzji oskarżony wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez warunkowe zawieszenie orzeczonej wobec niego kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności na okres 4 lat próby.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżonego okazała się oczywiście bezzasadna i nie zasługiwała na uwzględnienie.

Na wstępie należy zauważyć, że apelacja jest oczywiście bezzasadna, jeżeli w sposób oczywisty brak jest wątpliwości, co do tego, że w sprawie nie wystąpiły uchybienia określone w art. 438 kpk oraz art. 439 kpk, a nadto nie zachodzi przesłanka z art. 440 kpk.

Apelacją oczywiście bezzasadną jest taka, której bezzasadność, niezasadność nie budzi wątpliwości. Zasadność (lub jej brak) apelacji wiązać należy bowiem z oceną trafności uchybień, jakie w apelacji zostały wskazane.

Wskazane powyżej okoliczności uzasadniają określenie przedmiotowej apelacji za oczywiście bezzasadną niewątpliwie zachodziły w niniejszej sprawie. Dokonując oceny w tym zakresie Sąd Odwoławczy posiłkował się orzecznictwem i poglądami doktryny wypracowanymi na gruncie art. 535 § 2 kpk (vide: F. Prusak „Komentarz do kodeksu postępowania karnego” Wyd. Prawnicze W-wa 1999 s. 1446 teza 17, P. Hofmański „Kodeks postępowania karnego, komentarz” Wyd. C. H. Beck W-wa 1999 s. 857 teza 9, W. Grzeszczyk „Oczywista bezzasadność kasacji w świetle orzecznictwa Sądu Najwyższego” publ. Prok. i Pr. 2002/11/153- t.1, R. Stefański „Rozpoznawanie kasacji na posiedzeniu” Prok. i Pr. 2001/2/62 t.2, S. Zabłocki „Kodeks postępowania karnego Komentarz” pod redakcją Z. Gostyńskiego Wyd. ABC 002/11/153 W-wa 1998 tom II).

Podkreślenia wymaga, iż podstawą apelacji w przedmiocie kary może być tylko zarzut jej rażącej niewspółmierności. O „rażącej niewspółmierności kary” w rozumieniu art. 438 pkt 4 kpk nie można mówić w sytuacji, gdy Sąd wymierzając karę, uwzględnił wszystkie okoliczności wiążące się z poszczególnymi ustawowymi dyrektywami i wskaźnikami jej wymiaru, czyli wówczas, kiedy granice swobodnego uznania sędziowskiego, stanowiącego ustawową, wynikającą z reguł zawartych w art. 53 § 1 kk, zasadę sądowego wymiaru kary, nie zostały przekroczone w rozmiarach nie dających się utrzymać w kontekście wymagań wynikających z ustawowych dyrektyw determinujących wymiar kary.

Należy podkreślić, iż niewspółmierność kary zachodzi wtedy, gdy suma zastosowanych kar i innych środków, wymierzonych za przypisane przestępstwo, nie odzwierciedla należycie całego bezprawia popełnionych czynów i nie spełnia celów kary. Należy mieć na uwadze, że nie chodzi tu o każdą ewentualną różnicę, co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczą, że kara wymierzona jawi się jako kara rażąco niewspółmierna, a więc nie dającą się zaakceptować.

Sąd Okręgowy pozytywnie ocenił orzeczoną wobec oskarżonego karę. Zdaniem Sądu Odwoławczego stanowi ona sankcję sprawiedliwą, w pełni odpowiadającą dyrektywom wymiaru kary określonym w art. 53 kk. I tak Sąd I instancji orzekając o karze pozbawienia wolności nie przekroczył w żaden sposób zasad wyrażonych w cytowanym artykule, tak by można było mówić o rażącej niewspółmierności, to jest niewspółmierności w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 lutego 1995 r., II KRN 198/94, OSNPP 6/1995, poz. 18). Przeciwnie, Sąd Rejonowy wymierzył oskarżonemu karę pozbawienia wolności sprawiedliwie, nie przekraczając granic przewidzianych przez ustawę, dostosował dolegliwość do stopnia winy, uwzględnił stopień społecznej szkodliwości

popelnionych przestępstw, wziął pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze jakie kary te mają osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. W tym zakresie wskazać należy przede wszystkim na ilość substancji psychotropowych i środków odurzających posiadanych przez oskarżonego, jego dotychczasową karalność oraz wielokrotne pobyty w izbie wytrzeźwień, przy jednoczesnym braku okoliczności łagodzących.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy ocenił, iż orzeczona wobec oskarżonego kara 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności na podstawie art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. w zw. z art. 11 § 3 kk, nie mogą być zasadnie uznana za niewspółmiernie surową i to w dodatku w stopniu rażącym.

Nadto Sąd Okręgowy w pełni podziela stanowisko Sądu I instancji w przedmiocie braku podstaw do formułowania wobec oskarżonego pozytywnej prognozy kryminologicznej. Oskarżony był uprzednio karany, w tym na karę pozbawiania wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, której wykonanie zostało zarządzone. Nadto przestępstwa objętego niniejszym postępowaniem oskarżony dopuścił się w okresie próby wyznaczonym wcześniejszym skazaniem. Z ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd I instancji wynika także, że oskarżony przebywał wielokrotnie w izbie wytrzeźwień, nadto pozostaje na utrzymaniu matki, co przeczy jego deklaracjom zawartym w uzasadnieniu apelacji, jakoby zarabiał na swoje utrzymanie.

Podsumowując, dotychczasowy tryb życia oskarżonego nie uzasadniał przekonania, iż w niniejszej sprawie oskarżony po raz kolejny zasługiwał na dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia wykonania kary. Tylko bezwzględna kara pozbawienia wolności będzie z jednej strony wystarczająco dolegliwa wobec oskarżonego i spełni swoje cele wychowawcze wobec niego. Ponadto taki wymiar kary spełni również swoje zadania z zakresu prewencji ogólnej. Wymierzenie oskarżonemu kolejnej kary w warunkach probacji mogłoby być słusznie odebrane jako akt pobłażania sprawcy przestępstwa.

Żadnych zastrzeżeń Sąd Okręgowy nie miał również do orzeczenia Sądu I instancji w przedmiocie przepadku dowodów rzeczowych na podstawie art. 44 § 2 kk w zw. z art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy uznał, że apelacja oskarżonego jest oczywiście bezzasadna i w związku z tym na podstawie art. 437 § 1 kpk utrzymał w mocy zaskarżony wyrok, nie znajdując jakichkolwiek podstaw do jego zmiany, czy uchylecia.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 636 § 1 kpk i art. 2 ust. 1 pkt 4 w zw. z art. 8 ustawy z 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. t. jedn. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zasądzając od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze oraz opłatę za drugą instancję w kwocie 300 zł, albowiem nie zachodziły żadne przesłanki do zwolnienia oskarżonego z obowiązku poniesienia tych kosztów.

/S. J./ /D. Ś./ /E. T./